

רפול עם שרהביטחון וייצמן
האינטליגנציה שלי הספיקה לשנינו...

רפול עם אשתו (משמאל) ודני מט
לא מצאו אפילו גווייה אחת...

צה"ל, כהוראה מלמעלה: לא לקחת שבויים במהלך המיבצע.
היתה זאת קריאה כמעט-רגלייה לביצוע פישע-מילחמה.
התוצאה: סדרת מישפטים לקצינים וחילים, שזיהמו נישקם בטבח תמימים.
אחת מפרשיות הזיהום היתה זו של פלוגת הנח"ל-המוצנח בנחל-ארמיו. בראש יחידה זו ניצב מג"ד, בן קיבוץ הורע של השומר הצעיר, שטוהר מאוחר יותר. החיילים שביצעו את הרצח בדם קר הורשעו במישפט. הסמ"פ נידון ל-15 חודשי-מאסר והורדה בדרגה, המ"מ ל-12 חודשי-מאסר והורדה בדרגה, והסמל לשלושה חודשי-מאסר.

רפול ראג שאיש מהם לא יישב ככלא הצבאי. פסקהדין וביצועו נידחו מנימוק של לימודים (0). אחרי זיכוי המג"ד המיר רפול את עונשם של הנאשמים ממאסר-בפועל למאסר-על-תנאי, והחזיר להם את דרגותיהם.

הפרשה הנודעת ביותר ב-החנינות רפול היתה פרשת סגן דניאל פינטו, ששירת באותה היחידה. לפי קביעת בית-הדין-הצבאי ביצע דניאל פינטו מעשה של רצח-אזרחים, שהיה מלווה בהתנהגות סאדיסטית נוראה. אחרי מתן פסקהדין המתק רפול את תקופת כליאתו, בטענות שהוסיפו להרס מערכת-השיפוט הצבאית. פינטו נישא אחרי שיחרורו לכתו של האלוף דני מט, חברו של רפול מהצנחנים, שמונה בידי רפול כנשיא בית-הדין-לעירעורים של צה"ל.

אחרי שחבר-הכנסת אורי אבנרי פוצץ את הפרשה וגרם לזעזוע לאומי, הגן רפול בראיון עיתונאי על החנינות הרבות שהעניק: בבקשה, נלך לעובדות. ניקח דוגמה כמו לדרמן (שרצח ברם קר אורח ערבי חף-מפשע בירושלים). לדרמן קיבל 20 שנה. בית-הדין לעירעורים הפחית לו לעשר שנים. למח לי אסור להפחית לו ביחס דומה? בית-הדין הפחית לו 10 ל-10, אני הפחיתתי לו 10 ל-3. אז מה? הכמות קובעת כאן? עשיתי אני לא רוצה לדבר על המישפטים, הם פועלים לפי מיטב הבנתם. מיכאל צור קיבל 15 שנה, נכון? על מה? — הוא גנב. גנב כסף, פינטו רצח, ככה אמרו, לא המישפטים, אלא התיקשות וכל התעמולה שמסביב. הוא רצח באכזריות נוראה! אבל, עד היום לא מצאו אפילו גווייה אחת שלו, שהוא רצח...

כמו ג'וקים

מסוממים בחור בקבוקי

הזיווג הלאומני והמסוכן של רפול כ-רמטכ"ל ושרון כשרביטחון, היה סיט לאומי. הוא הוליד את צה"ל למלחמת-הלבנון. מבחינה צבאית הביא הזיווג לבזיון נורא. היו דרושים לרפול-שרון שישה ימים כדי להגיע

שישים כמאת-הפעולות בשטחים הכבושים, שגם אותו מינה צור וייצמן.
בכינוס המימשל ב-1980, כאשר ציין אחד מקציניה-המטה שיש הישגים רבים לגבי רוחות התושבים בשטחים. חזר רפול על השקפתו הוותיקה ואמר כי אינו מעוניין בהישגים — אלא בהגירת הערבים.

שלב נוסף ביצירת מדיניות עצמאית בשטחים הכבושים בא אחרי רצח מתפללי בית-הדסה בכחון. רפול כינס את כל קציניה-מימשל, מדרגת סגן-אלוף ומעלה, והורה להם לכבד בשטח מדיניות-ענישה על-פי תפישתו של רפול, ולא על-פי הנחיות שרהביטחון וייצמן.

פרק נוסף של רפול, כמקרה הפוליטיזציה של צה"ל, בא במהלך המאבק המישפטי על ארמות רוג'ייב והתנחלות אילור-מורה.

רפול, שהזהיר בידי יועציו המישפטיים מסכנת האפשרות שביתת המישפטי-הנבחל-לצדק יפסק, לטובת העות' רים הערבים, הגיב בזלזול כך גוריוני: "בג"ץ... שמג"ץ..."

רפול היה הרמטכ"ל הראשון שהגיש תצהיר לבג"ץ בנושא פוליטי-צבאי. הוא כתב בין השאר: "הגנתי לכלל ריעה כי אילור-מורה נחזק מטעמים ביטחוניים... יישובים ביהודה ושומרון שמיקומם על צירי-הנועה ושטחים שולטים... מהווים ערובה נוספת ליכולתה של ישראל..."

אלא שמ"מ נשיא בית-המישפט העליון, הר"ר משה לנדוי, לא קיבל את טענותיו של רפול. הוא קבע שיש לפנות את מתנחלי גוש-אמונים תוך 30 יום. הוא ציין בפסקדינו: "שוכנעתי שאילמלא הלחץ של גוש-אמונים, והטעמים המדיניים והאידאולוגיים שהיו לעיני הדרג המדיני — לא היתה מתקבלת ההחלטה להקים את אילור-מורה..."

כישלון תצהירו של רפול בבג"ץ אילור-מורה אך ביצר אותו בעמדות הקיצוניות. תוך כדי כך הרביק תוויות של בוגדים ועוכרי-ישראל לכל הפוליטיקאים והעיתונאים שעמדו-הם לא נראו לו.

הממתיק-הלאומי

רפול לא גימר רק את מערכת השיפוט האזרחית. בחמש שנות רמטכ"לותו היה גם אחראי לחורבן מערכת-השיפוט הצבאית ותרימתה הציבורית.
שורשי החורבן נעוצים במיבצע-ליטאני, וסדרת האירועים שהכפישו את "טוהר-הנשק" של חיילי צה"ל, במיבצע זה.

עוד קודם ליציאת חיילי צה"ל למיבצע, בעיקבות הפיגוע בכביש-החוף, פלט רפול באווי החיילים את האימרה "ניקמת ילד קטן לא ברא השטן" (מבלי שקלט, נכונה, את המשמעות של מחבר הפסוק, המשורר חייס-נחמן ביאליק). אימרה זו חילחלה לאורך שדרות-הפיקוד של

רפול תורם דם

אצל ערבים זה עובד טוב מאוד...

לפרברי ביירות — מרחק של שתיים נסיעה במכונית. ליעדים בחזית הסורית לא הגיעו בכלל. רפול היתמם לאורך חלק מהשלבים הצבאיים של מלחמת-הלבנון: "אני קיבלתי פקודות, ואני ביצעתי אותן במדויק."

הביצוע הצבאיים של מלחמת-הלבנון לא מנעו מרפול להביע את ריעותיו הפוליטיות. בין השאר: "המלחמה בלבנון אומנם היתה המלחמה על ארץ-ישראל — על ירושלים, על בארשבע, על בית-שאן ועל עכו, על הגליל ועל כל מקום בארץ-ישראל שהוא שלנו..."

ההיתממות מן הצדדים המדיניים לא הצילה את עורו של רפול ממסקנותיה החמורות של הוועדה שחקרה את הטבח בצברה ושאתילא. ועדת כהן קבעה שאלמלא היה רפול על סף פרישה מצה"ל, היתה ממליצה את פיטוריו מתפקידו.

נוסף על כך, קבע ד"ר חזקיהו מפורשות, שרפול שיקר לסניה בעדותו על שיחתו הטלפונית עם שרון: "אנו סבורים שגורסת שרהביטחון על אותה שיחה מדויקת יותר מגורסת הרמטכ"ל..." לעמוד בשקדן ליד שרון — זהו שיא התובע אופי מיוחד ויוצא דופן.

ועדת-כהן גם התייחסה בליגלוג לשיקולי של רפול: "דרך מחשבתו מהווה התעלמות משיקולים חשובים... אמונה תמימה... צפייה בלתי מציאותית..."

יומים אחרי מתן ד"ח ועדת כהן, קודם לפרישתו מצה"ל, העניק רפול עוד אחד משיעוריו כממתיק לאומי, וכממרר חייהם של התושבים בשטחים הכבושים. בעדות מבררת, במישפטו של רבסרן דויד מופו, שנאשם בהתעללות ושפועל, לדבריו, לאור ההנחיות שהינחה רפול את המשרתים בשטחים.

בין פניני עדותו של רפול במישפט זה יש (המשך בעמוד 30)